piksu – teapoiss teda kinni tahtsewad ja tem-
ma kadakase repiga asja ärendama hakka-
keda nad emme ise küllalle ju maitsnud olnu
ka mehine mehastas, ponis kodu, pödes usside
aastu täitsa aasta, enne kui nä liikuss lend-
läks ja kondid mürisa maha jättis. —
Praegune õpmann oli sellaeal alles latnina-
näzi isa kurjuse küll, aga ei märganud
isa ümeluse õpetuse mötta. Nüüd ta nä-
läks, juba leigi nelikummend aastat nu-
poio, ja aastat müsteist nümmend tagasi,
kui ta oma isa aastatest haigusest poisi-
pimedas petsitust-rumalda oli jaanud, läksta
kõguni hullusse. Nüüd ta nä paibe ei jätta
mindzi pahule. – Aga oota, küll teras kinni
kivi leiab ja õpmann augu!" hüümötles
wana repepap, Toomas, ja astus nüüd paraja-
pilku, millal õpmanni mürisa aida warjupelk
kinni nüüks tabada, mida ta mehiseste lihti
näinud toimetawat. Oma ütwa arwu andis
Toomas weel nelmele tugewale teomehele teada
need tuliwad nüüd wanaseste walwamisel aitama.

2. Eks kolmandamal öül nõutasse juba õpmann
kolme hobuse ja wilja koormatega, kahe
päewa warjaga kinni ja wiarasse härra ette.
Õpmann wabandab ruda nõib: „Jenna tahtsin
wilja hea hinna eest ära müüja ja jüs härra
pahaandes ootamata päewa teha ja n.e. kuni
härra kelmile andeks andis. Nüüd läks
Toomal, mõni aeg asjata waidlemisel möödu.
Härra oli õpmanni, kulga teomeeste ees
maanitsenud, et nüügusest sala walmistamise
enam ette ei tuleks ja Toomast paari sõnaga
aunaks meheks nimetanud. – Nümaks
lubatud weel Toomast igal aeal härra juurde
tulla. – Õpmanni süda oli nüüd koeramoodi lõi-
ta olnu Toomast ütles abilistega nuusida ja teie
tuutanud, aga kartis härrast oma ameti lahti
saamise pärast. Härra arwamine oli juba see, et
õpmann emmast õõsile parandanud on, aga Toomas
ütles wanasõna weeretades: „Kõer niskab küll
karwa aga mitte wüt." – Juba kipusiwad süga-
sised pimedad õõd tulema. – Seal teadis ütsel
päewal ütsa Tooma abilisest räägida, et õpmann